

LANGS TORUM EN DE SCHUREN

GEDICHTEN & GEDACHTEN

Anjo de Haan

© 2023 bij uitgever TaalTerp
Omslag: Anjo de Haan
Foto voorzijde: de Westpolder
ISBN: 978-90-822444-2-7

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

westpolder

door het dijkgat gaan
is nog tot daaraan toe
maar dan

langs Torum en de schuren
en oneindig perspectief
in vette klei

geworteld en gegroeid
langs zilte paden groot
en klein gelijk

ligt onder aan de dijk
de eenvoud van het land
kiem van leven

na Fletum door, en door
westpolder gaat de groei
als rijzende stam

vol leven en vol ledig
als de kringloop van t bestaan
perpetuum mobile

nachtstilte

de tv staat aan, het beeld beweegt
stil is de straat

een stoel die kraakt, het licht dat schrikt
de as valt af

een aalscholver op het dek, de inspecteur denkt na
en nog één ... on the rocks

ik sla een plaid om naakte schouders
bedek de huiver van haar huid

stil is de nacht

aan de dis

klokken beieren over het land
en roepen op
te komen naar dit huis

van steen en hout, van Hem
die ruimte heeft
geen stenen geeft voor brood,

maar plek om aan de dis
op eeuwenoude stenen
zijn hartsgeheim te delen

en wij opzien naar omhoog
om in het blauwe zwerk
het Gloria te heffen

moeders sterfdag

dat deze dag hetzelfde aardt'
aan die van eerder
en toch zo anders
dan mij lief
nu mijn dapp're moedertje
haar laatste strijd
zo vredig aan t bevechten is

de vrede overwint
en voert jouw leven,
dat jou paste als een jas
die je vandaag toch af moest leggen
naar een oneindig ver verheven oord
maar woon je in mijn hoofd
nog daar
waar ik alles tegen je kan zeggen

groeien

na een lange nacht van buiten
stap ik binnen in de dag
en geef het kijken na
aan avond, wind en duister.

dat donker, waarnaar ik luister
en horend in het heden sta,
verloor haar macht, ik mag
vol wassen uit grote, vette kluiten

zielzucht

met indrukwekkende traagheid
zeult mijn ziel door het bestaan

vergat wat mij ooit dreef
verkwanselde wat boeide

maar bewerkte slechts de grond
waarin wat rest verborgen lag

oogste daar het plotselinge weten
bij het zien van wat er kiemde

beuken op basalt

het zoute water brak op rotsen en kasseien
zijn eigen waterrug; de glans droop weg
terug mee met de kreeft; wat heeft de pech
voor zin om mee te drijven op stromen en getijden

als wind en regen deze spiegel op doet stijgen
soms als weerklank van een groot verhaal
van leven, dood en leven samen nog te schraal
het beuken op basalt en rotsen dood doen zwijgen?

brengt het woeste van de storm een nieuw
bestaan van elementen vuur en lucht, aard'
en water? is dan zo het niets verklaard?

laat dan het vuur het water blussen, dat de lucht
de aarde tilt, om zo te weten van het leven
en de dood, de zin blijft mij dan om het even

nachtkot

de tijd waarin ik zit
houdt mij gevangen in de nacht

de laatste druppel whisky
pers ik langzaam in mijn ziel
terwijl de mokerslagen van de
weemoed hameren op eelt

Herman Brood's Saturdaynight
snerpt scheurend door m'n rif